

Dilluns

Del davant i del darrera

Antoni Dalmases

La primera línia d'un equip és la porteria. Es tracta, com tothom sap, de privar que el contrari hi tingui accés, que, si pot ser, ni l'ensumi. I allí, sota els pals, hi ha d'haver un home preparat, solvent, amo i senyor de l'àrea petita, amb un sentit de l'autoritat clar i contundent, facultat per ocupar el seu lloc, disposat a suportar llargues estones de solitud, que ha de ser feliç mirant el joc a distància, i provist d'una combinació de reflexos i agilitat sobre la qual descansi la tranquil·litat d'un equip com el nostre que, per lògica, ha de moure's lluny dels seus dominis.

L'uniforme de l'individu en qüestió és cosa aleatòria i, a vegades, depèn del gust, la procedència o la mania. L'últim porter que s'aproximava lleugerament a l'ideal descrit abans, d'entre els que hem tingut, el Zubizarreta, anava sempre vestit de verd, potser per confondre's amb la gespa, desitjant ser ignorat per tothom: era, com se sap, home de pocs lluïments. Abans que ell, l'Urruti (l'estimo), dissimulava rera el jersei blau cel habitual un caràcter i una autoritat tan inoblidable com la seva tendència a parar alguns penals, cosa, certament, ja molt poc vista, per aquests verals, d'ençà que ens abandonaren ell i l'Artola (Sant Artola). Més antics i d'altres equips, Yashin, l'aranya negra russa, i Iribar del Bilbao anaven de rigorós dol, potser per donar una imatge d'adusta seriositat, sense escarafalls però efectiva, en el seu lloc. Higueta, aquell porter estrambòtic pelut, ple de coloraines, devia pretendre espantar els davanters que l'encaraven amb la seva fesomia selvàtica i la vestimenta exòtica. Alguns dies, nosaltres, abans, quan el Zubizarreta no podia jugar, havíem hagut de suportar la presència d'un porter-gendre que anava amb màniga curta. No infonia respecte a ningú, amb aquell posat d'anar a rentar els plats, i era tan curta la màniga com la majoria de les seves estirades. El mostrar-hi és infinit, gairebé, passant per una estranya moda que instaurà el came-

runès N'Kono, procedent d'un lloc on els camps devien ser de terra dura i sense gespa, jugant amb pantalons llargs, per no pelar-se les cames.

En aquesta línia de pantalons llargs, fa dues temporades vam tenir el nostre Busquets, segurament l'home més incomprès i incompreensible de l'equip. Ens van fer un munt de gols, cada vegada que tiraven un córner, o venia una pilota alta, el percentatge de possibilitats que ens fessin gol augmentava en progressió geomètrica multiplicat per la quantitat de gent que hi havia a l'àrea. Ens hi vam acostumar patint molt, tancant els ulls cada vegada que xutaven i guiant-nos pels crits dels valents del públic que gosaven mirar, per saber què n'havia fet, de la bola, com era que li havia entrat o que ningú no li havia explicat (recordeu una final de Recopa amb el Manchester) que la pilota s'ha d'agafar fora de la porteria, abans de passar la ratlla.

Per no patir més, van decidir que calia fitxar un porter. I respiràrem. Acostumats com estàvem a les virgueries creatives del Busquets, havíem après molt com havia de ser el porter que no volíem i, fins i tot, a cada porter que ens visitava amb l'equip contrari acabàvem desitjant fitxar-lo. Això devia passar fa temps amb el Lopetegui, aquest xicot trist i sempre abatut, que va jugar pocs partits i que comptava els gols a dotzenes, que el vàrem fitxar perquè, jugant a l'estadi quan era del Logronyès, va fer el partit de la seva vida, i ara es veu que és la figura del Rayo Vallecano: hi ha gent que és un compendi de mala sort.

Doncs, bé, per superar l'etapa d'angoixa, l'estiu del 96 ens van presentar un alemany que, oh miracle!, sortia com un home i enganxava la pilota dels córners sempre. Fins i tot, algun penal, vaig veure-li parar, per televisió! Se'l veia seriós, gros, segur i compacte. Com a teutó, d'autoritat no podia faltar-li'n. Però li van trobar un defecte: era gran, van dir-nos. (Aquesta era l'excusa oficial, el defecte autèntic és que no era portuguès). Sigui com sigui, el pobre alemany se'n va anar a França mig humiliat, i allí

Restaurant

Joan Maragall, 6 i Advocat Creza, 38 (Plaça del Gas)
Tel. 727 53 00 - 00201 Sabadell

Sala d'Exposicions

Sant Pere d'Ullastre, 9 • Tel. 714 55 71
08211 CASTELLAR DEL VALLÈS

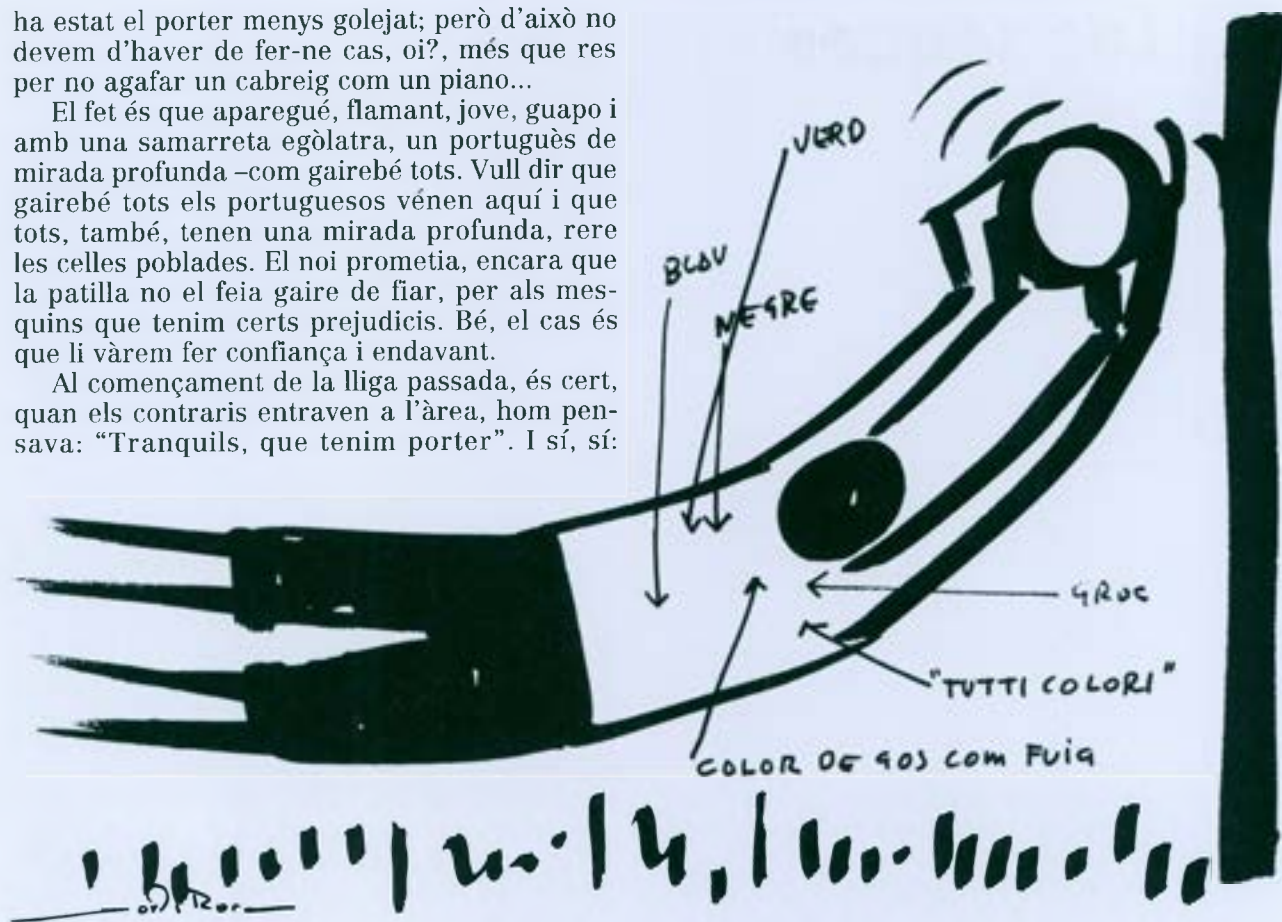

Alfonso XIII, 16 • E-08202-SABADELL
Telf. (93) 725 87 77* • Fax (93) 725 82 47

ha estat el porter menys golejat; però d'això no devem d'haver de fer-ne cas, oi?, més que res per no agafar un cabreig com un piano...

El fet és que aparegué, flamant, jove, guapo i amb una samarreta egòlatra, un portuguès de mirada profunda –com gairebé tots. Vull dir que gairebé tots els portuguesos vénen aquí i que tots, també, tenen una mirada profunda, rere les celles poblades. El noi prometia, encara que la patilla no el feia gaire de fiar, per als mesquins que tenim certs prejudicis. Bé, el cas és que li vàrem fer confiança i endavant.

Al començament de la lliga passada, és cert, quan els contraris entraven a l'àrea, hom pensava: "Tranquils, que tenim porter". I sí, sí:

parava! Però va començar a torçar-se. El dia de la remuntada històrica amb l'Atlético de Madrid va fer unes cantades tan sensacionals que va acabar plorant com una criatura, tot i que després es va anar arreglant (potser pel tractament de shock) i hem viscut amb la il·lusió de tenir un porter que, mira, encara... Però ara, a l'estiu, se'ns ha fet mal. Sort que oportunament, el nou "amo de tot" havia dut un holandès espigat i amb cara de turista, que deia era tan bo.

I hem començat els partits seriosos amb el tal Hesp, i hem començat a patir. El meu amic Haddock em comentava, fotent-se de mi, com sempre, que potser el Busquets li ha fet classes particulars. La broma és sàdica, però afinada. ¿Us heu fixat que surt tard i malament, que no enganxa ni una pilota alta, que quan la bombeja a l'àrea va perdut i que, sobretot, i que això segueix la tradició de la casa inaugurada amb el Zubi, tan llarg com és, no caça ni un córner?

Si creguéssim en els déus, diríem que se'ns han posat de cul. La temporada passada teníem oberbúquing defensiu, un porter més bo que el d'abans (això és indiscutible, en teoria) i ens van fer més gols que amb aquell minyó de Badia i la defensa Hitchcock. No s'entén, no... Com tampoc no s'entén que ens passi això precisament ara, que es veu que tenim un entrenador de porters! Com més serem més patirem... "Quosque tandem abutere..."

Tothom parla que tenim un problema al davant –i és veritat– d'ençà que ens ha deixat aquell paio amb cara de conill que corria com una bala de cara a barraca, però no podem oblidar que el problema del darrere també és greu. Esperem que el portuguès torni aviat i puguem preocupar-nos per fer gols i no perquè ens en facin.

Interiors
"tot un estil"
MOBLE DISSENY I DECORACIÓ
Sant Cugat, 11 - SABADELL

home / dona
FÈMINA
c. Sant Quirze, 5 • Tel. 725 59 50 • SABADELL

TS
TEIXITS SALVADOR
els teixits que tenen estil
Indústria, 33 - Tel. 725 65 90 - 08202 Sabadell